

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Nuotrauka iš asmeninio Dovilės Jurkienės archyvo

Mieli broliai ir seserys Kristuje, balandžio 24 dieną minėjome Pasaulinę gyvybės dieną. Žmogaus gyvybė neatsiejama nuo moters, kuriai Viešpats patikėjo ypatingą misiją žemėje – duoti gyvybę. Net pats Dievas žmonijai apsirėškė per moters iščias. Argi nenuostabu po savo širdimi jausti užsimezgsią gyvybę ir žinoti, kad per tavę Dievas panoro pasauliui padovanoti dar vieną stebuklą – žmogų!

Kiekvieno žmogaus atėjimas į pasaulį yra tikras stebuklas ir džiaugsmas. Ir šito Dievo stebuklo dalininke yra moteris. Gydytojai psichiatrai liudija apie liūdnas pasekmes moteriai, nutraukusiai savo iščiose užsimezgsią gyvybę. Nė viena moteris, kuriai buvo padarytas abortas, nesiskundžia fiziniu skausmu, ją slegia dvasinė kančia: keičiasi jos požiūris į

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Motinystės pašaukimo malonė

gyvenimą, jo vertybes, į artimus žmones, pagaliau į save pačią. Šios moterys dažnai sapnuoja negimusį kūdikį, vengia draugų, turinčių mažus vaikus, negali ramiai praeiti pro žaidžiančius vaikus. Jas dažnai apima depresija, netgi kyla mintis sau pačiai nutraukti gyvybę. Dėl to nukenčia šeimyninis gyvenimas, bendravimas su artimaisiais.

Bažnyčia visada skelbė, skelbia ir skelbs, kad motinystė yra kilnus pašaukimas, moters gyvenimo kulminacija. Tikinčiųjų bendruomenė visada turi kovoti už gyvybės išsaugojimą, už besąlygišką moters pasirinkimą – duoti pasauliui gyvybę. Yra visiškai absurdiškos įvairios diskusijos, bandymai išlaisvinti moterį neva nuo tokių „bažnyntinių prietarų“, nes motinystė, anot jų, apribojanti moters karjeros perspektyvas, atima daug laiko, kuris galėtų būti išnaudotas savišvietai, mokslui arba paprasčiausiai pasilinksminimui. Tokie samprotavimai skatina moterį padaryti nepataisomą klaidą.

Kiekvienas vaikas yra didelė Dievo malonė, neįkainojama Jo dovana. Argi galima atsisakyti džiaugsmo, kurį teikia vaiko meilumas, švelnumas, patiklumas? Labai neva, kad motinos meilė nebūtų savanaudiška, egoistinė. Kitaip tariant,

motinos meilė turi suvokti tikruosius vaiko poreikius, pastebėti polinkius, į juos atsiliepti ir kantriai, su meile padėti vaikui lavinti Dievo duotus talentus.

Gegužės mėnuo skirtas visų mūsų dangiškajai Motinai Marijai, kuri, būdama kupina Sventosios Dvasios, yra puikus pavyzdys visoms žemiškomis motinoms. Mielosios mamos, mylėkite taip, kaip Jėzų mylėjo Marija – nuolankiai, jautriai, kantriai išgyvendama Sūnaus kančias. Juk ji nepuolė isteriškai ginti Sūnaus ir atkalbinėti Jį, kai Jis vykdė dangiškojo Tėvo valią: leidosi būti suimtas, išjuoktas, žiauriai kankintas ir nukryžiuotas. Marija viską tyliai išgyveno savyje, nei žodžiu, nei joku veiksmu neprieštaraudama Jėzaus pasirinkimui. Ji žinojo, kad tokia yra Dievo valia, Ji pati paklusniai vykdė Jo valią, todėl nesipriešino Dievo Sūnaus likimui.

Mielos ir brangios mamos, būkite dėkingos Viešpačiui už motinystės malonę ir auklėkite savo dukras Dievo meilėje, per kurią jos taip pat patirs motinystės džiaugsmą. O jūs, vyrai, būkite ištikimi savo žmonoms, būkite tvirta uola, į kurią moteris galėtų atsiremti sunkią valandą. Tegul Dievo palaima ir malonijų gausa išsilieja kiekvienoje šeimoje, o Jo meilė apsaugo nuo šio pasaulio pagundų.

Skaitome Šventąjį Raštą

Kun. Linas Šipavičius, Šventojo Rašto magistras

Jėzaus „Paskutinės vakarienės“ palikimas

1. Paskutinės vakarienės, arba Eucharistijos, įsteigimo liudijimai

Naujame Testamente yra keturi aprašymai, kurie tiesiogiai liudija „Eucharistijos“ įsteigimo slėpinį. Šie aprašymai turi dvi tradicijas: šv. Morkaus (14, 22–24) ir šv. Pauliaus (1 Kor 11, 23–26). Vėliau, naudojant Morkaus liudijimą, atsiranda jam priklausantis šv. Mato (26, 26–28) ir iš dalies šv. Luko (22, 19–20) tekstas.

Ką Paulius (1 Kor 11, 23–26) perteikė kaip iš anksčiau gautą paprotį, virto liturgine tradicija. Tą patį reikėtų pasakyti ir apie sinoptinius tekstus, kurie išsiskiria iš bendro konteksto glaustumu ir tikslumu. Tai labai vertingi liudijimai apie „Paskutinės Vakarienės“ šventimą pirmosiose bendruomenėse. Esantys aprašyme panašumai ir skirtingumai paaiškinami liturginės tradicijos kilmės aplinkybėmis. Turinti daug aramėjiškų bruožų Morkaus redakcija atspindi Palestinos tradiciją,

tuo tarpu Pauliaus aprašymas, kuriame pastebima graikų įtaka, sietinas su Antiochijos ir Mažosios Azijos tradicijomis. Evangelistas Matas perteikia tą pačią tradiciją kaip Morkus. Kai kurie esantys jo aprašyme nukrypimai ir pridėjimai savo kilme siekia tą pačią liturginę tradiciją.

Šiandieninėje egzegzezeje reliatyviai manoma, jog seniausią formą turintis tekstas yra šv. Morkaus, nors šv. Luko ir šv. Pauliaus kai kurios formos disponuoja eilę kriterijų, kurie liudija jų pirmumą dar prieš Morkaus atsiradusią redakciją.

Kaip dvasiniai tekstai, tiesiogiai nesusię su „Paskutinės vakarienės“ įsteigimu, yra šie: Jn 15, 1–17, 26; Apd 2, 42–46; 20, 7–11; 27, 35; 1 Kor 10, 16–17.

2. Teksto analizė

Pačioje teksto analizės pradžioje reiktų apibrėžti, koku laiku Jėzus įsteigė Eucharistijos sakramentą. Pirmosios trys evangelijos sieja „Paskutinę Vakariene“

su žydų švenčiamomis Velykomis: Matas kalba apie „Neraugintos duonos dieną“ (26, 17), o Morkus ir Lukas sako: „kada reikėjo pjauti Velykų avinėlį“ (Mk 14, 12; Lk 22, 7). Ketvirtoji evangelija kalba apie Velykų vigiliją, arba išvakarės (Jn 13, 1). Visi šie aprašymai tarpusavyje sutinka, kadangi Jėzaus laikais Palestinoje naudojo du kalendorius: „Saulės kalendorių“ – fariziejai ir dauguma žmonių, o „Mėnulio kalendorių“ – sadukiejai, kunigai ir dalis žmonių. Sinoptikai (Mt, Mk, Lk) rėmėsi fariziejų kalendoriumi, o šv. Jonas – sadukiejų kalendoriumi.

Žvelgiant į „Paskutinės Vakarienės“ seniausią redakciją (Mk 14, 22–24), reikia pasakyti, kad jos autorius besąlygiškai norėjo „Eucharistijos“ įsteigimą susieti su žydų švenčiamomis Velykomis. Ši Morkaus mintis vienija krikščionybę su

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

visais Senojo Testamento dvasiniais turtais. Jėzaus žodžiai pasakyti „Paskutinės Vakarienes“ metu yra glaudžiai susiję su visa Izraelio tautos istorija, ypač su Sandoros auka ant Sinajaus kalno (Iš 24, 1–11), taip pat su žydų švenčiamomis Velykomis.

Analizuojant eucharistinius tekstus, reikia pasakyti, kad tiek sinoptikai, tiek Paulius nėra prisirišę prie pažodinės „Paskutinės Vakarienes“ eigos. Pats „Eucharistijos“ įsteigimo faktas yra aprašytas tarytum kažkokios žydiškos liturgijos nuotrupa. Nėra konkrečiai pasakyta, koks gėrimas buvo taurėje. Bet tuometiniams Naujojo Testamento autoriams tai nebuvo svarbiausia. Šie dalykai yra antraeiliai. Anot evangelistų, svarbiausia yra tai, jog Jėzus įsteigė „Eucharistijos“ sakramentą, kad Jis jį perdavė savo mokiniams ir kad jis yra išlikęs iki mūsų dienų kaip brangiausia Jėzaus palikta dovana žmonijai. Tačiau norėdami numalšinti savo smalsumą, žvilgtelėkime į platesnį kontekstą.

3. Velykų šventė Jėzaus laikais

Taigi Jėzus, švęsdamas savo „Paskutinę Vakariene“ žemėje, rėmėsi žydų tradicija, kuri buvo plačiai išplitusi visoje Palestinoje ir netgi už jos ribų. Žydų puota, kaip ir Velykos, prasidėdavo nuo rankų plovimo simbolinio gesto. Paskui puotos vadovas (tėvas arba vyresnysis) į vyno taurę įpildavo vandens ir sukalbėdavo palaiminimo maldą, po to visi esantys gerdavo pirmąją taurę. Po pirmosios taurės atnešdavo velykinius valgius: keptą avinėlį, dvi neraugintas duonas (hebr. *mazzot*), karčias žoles ir kompotą, vadinamą *haroseth*, taip pat actą. Visi tie patiekalai priminė sunkią Izraelio vaikų dalią Egipto nelaisvėje. Kada suvalgydavo karčiasias žoles, mirkydami jas *haroseth*, puota įgydavo anamnezinį pobūdį ir skaitydavo iškilmingą Avinėlio istoriją (Iš 12). Vėliau pripildavo antrąją velykinę taurę vyno ir jauniausias iš esančių užduodavo klausimus, liečiančius šią ceremoniją. Vadovas skelbdavo išsamią velykinę haggadą, kuri aiškino šventės

tikslą, o vėliau giedodavo „mažąjį Hallel“ (Ps 113–114). Po giedojimo išgerdavo antrąją velykinę taurę vyno, o po šitos puotos dalies pabaigoje nusiplaudavo rankas. Paskui prasidėdavo tikroji puota, kurios pradžioje laimindavo duoną, vėliau ją laužydavo ir valgydavo, taip pat valgydavo velykinį avinėlį ir uždegdavo žvakes (Eucharistijos įsteigimo momentas). Tuomet po vakarienes paruošdavo ir laimindavo trečiąją taurę. Kai suvalgydavo vakariene, puotos vadovas giedojo *Birkat ha – Mazon*, sudarytą iš įvairių palaiminimų (*berakhot*), vadinamą dėkojimu. *Birkat ha – Mazon* atitinka krikščionių pirmosios struktūros „Eucharistijos“ maldą. Kada išgerdavo trečiąją taurę (Eucharistijos įsteigimo momentas) giedodavo „mažąjį Hallel“ (Ps 115–118). Vėliau išgerdavo ketvirtąją taurę ir pabaigoje giedodavo „didįjį Hallel“ (Ps 136). Tuo būdu puota baigdavosi ir būdavo galima tinkamai pavalgyti. Prie šios Velykinės aukos prasidėdavo tas, kuris suvalgydavo bent nago didumo mėsos gabalėlį.

Yra prielaida, kad Jėzaus Kristaus duonos – kūno ir vyno – krauju permaišymas įvyko duonos palaiminimo metu prieš pradėdamas valgyti Velykų avinėlį. Kada sugiedojo „didįjį Hallel“, Jėzus su savo mokiniais patraukė į Alyvų sodą (Getsemanę), esantį ant vakarinio Alyvų kalno šlaito.

4. Pirmosios krikščionių bažnyčios Eucharistijos šventimas

Iki II a. nėra išsamių aprašymų, koku būdu pirmieji krikščionys šventė „Eucharistijos“ slėpinį. II a. dokumente Didache (9–10; 14, 1–3) kalbama apie „Eucharistijos“ šventimą, kurioje naudojo vyną ir duoną. Taip pat II a. gyvenantis šv. Justinas kankinys savo Apologijoje aptaria „Eucharistijos“ šventimą tokiais žodžiais: „Vėliau prie vyresniojo broliai atneša duoną ir taurę, pripiltą vyno ir vandens. [...] nesantiems Eucharistijos puotoje diakonai duoną ir vyną su vandeniu atnešdavo jiems į namus“ [...]. Šv. Justinas dialoge su žydu Trifonu taip pat apibūdina „Eucharistiją“ kaip duonos ir vyno auką.

Iš viso to galima spręsti, jog kada yra kalbama apie „Eucharistijos“ šventimą, pirmųjų krikščionių Bažnyčios nariams visada asocijuojasi Jėzaus buvimas jų tarpe duonos ir vyno pavidalais.

5. Eucharistija – džiaugsmingas Jėzaus atėjimo laikas

Daug egzegetų laikosi nuomonės, jog šie Jėzaus žodžiai buvo pasakyti pačioje puotos pradžioje, kada buvo geriamas pirmoji taurė, o tik vėliau prasidėjo „Eucharistijos“ įsteigimas, ką mums ir liudija šv. Lukas (22, 18). Jų nuomone, šios eilutės informacija, paskelbta po „Eucharistijos“ įsteigimo, kaip liudija šv. Matas ir šv. Morkus, nesiharmonizuoja nei su konsekracijos žodžių iškilumu, nei su momentiniu nuotaikos pakylėjimu. Vis dėlto nepriklausomai nuo momento, kada šie žodžiai buvo ištarti, jų reikšmė pasilieka labai gili ir labai svarbi. Antai Jėzus aiškiai ir autentiškai patvirtina, kad tai yra Jo paskutinė akimirka žemėje. Šią tiesą Jis išreiškė metafora, kad jau negers „šito vynmedžio vaisiaus“, tai yra žemiškojo vyno, kuris sudarė tuometinės Palestinos paprastam gyventojui svarbią dalį kasdienio valgio, kurį ką tik perkeitė (arba perkeis) į savo Kraują. Tačiau pranašauja savo eschatologinį triumfą („iki tos dienos“) ir būsiančią savo mokinių garbę („su jumis“ – tik pas Mt). Taigi Tėvo karalystę Jėzus pristato simboliškai kaip eschatologinę puotą (plg. Iz 25, 6), kurioje Jis su savo mokiniais gers naują (gr. *kainon*) vyną, taigi vertą naujos tvarkos, naujos realybės, kuriuos „Eucharistija“ pralenkia ir tampa jų simboliniais tikslais. Iš šių žodžių galima spręsti, jog Jėzaus supratimu „Paskutinė Vakariene“, kurią Jis įsteigė, yra ne tik slėpinis, primenančiu Jo mirtį ir aktualaus buvimo ženklą, bet taip pat džiaugsmingai skelbiančiu Jo paruzijos dieną. Taigi „Eucharistija“ yra ne vien tik Jo tikrosios mirties skelbimas ir prisikėlimo išpažinimas, bet taip pat džiaugsmingas Jėzaus atėjimo laukimas.

Tikėjimo liudytojai

Sesuo Gema, Eucharistinio Jėzaus seserų kongregacija

PRISIMINIMAI

Paleidimas iš lagerio. Lageryje elgiausi paprastai ir kukliai: kaip visada dirbau sąžiningai ir vis dėlto, ir kaip tik dėl to buvau jiems tarsi krislas akyje. Mūsų būrio viršininkė kartą prasarė: „Visas kriminalines kalines aš permatau. Jos mane apšaukia, aš – jas, o tu visada mandagi, bet nežinau, ką tu galvoji. Ir kam mums čia tave atsiuntė, mums ir savų kalinių pakanka.“ Buvau lyg ta balta varna, nepritampanti, nereikalinga.

Siuvykloje teko dirbti su dažytomis medžiagomis. Aš alergiška daugeliui chemikalų, ir rankos tapo viena žaizda. Patekau į ligoninę. Ten taip pat pilna kalinių. Neturėdamos darbo, jos išsisas valandas pasakodavo nešvankius anekdotus ir kvatodavosi. Atvirumo pagautos, kai kurios pasipasakojo ir savo biografijas. Tai buvo vargšės moterys, nuo pat kūdikystės nieko

kito nemačiusios ir nepažinusios, vien tik moralinį purvą ir nuodėmę. Nenuostabu, kad jos ir susikalba tik keiksmais. Aš tylėdavau ir meldavausi. Viena moteris kartą paklausė, kodėl aš neįsijungiu į jų „pokalbį“ ir vis tyliu. Aš atsakiau, kad man labai skaudu, kad jos pačios tyčiojasi iš brangiausios dovanos – iš motinystės, kurią gavo iš Viešpaties, nes visi tie nešvankūs anekdotai tik ir sukosi apie tai. Moteris teisinosi, kad, girdi, mes jau ne tokios blogos, kaip atrodome. Aš ir nelaikiau jų blogomis, jos tik gyvenimo suluošintos dažnai jau buvo motinos išsčiose. Po mūsų pokalbio kurį laiką palatoje anekdotai nutilo, o naujai atvykusioms į palatą sakydavo, kad šioje palatoje nesikeikiama ir negražūs anekdotai nepasakojami.

Kas savaitę į zoną atveždavo kiną. Eiti į kiną visoms buvo privaloma ir už

nesilankymą bausdavo, atimdami teisę nusipirkti lagerio kioske kai kurių sausų maisto produktų. Kalinės visai p vengdavo, joms geriau tą laiką kur nors zonos pakampiuose pasimeilikauti (dauguma iš jų buvo lesbietės). Kartais pasitaikydavo ir įdomesnis filmas, pvz., istorinis, dažniausiai, žinoma, karas, liaupsinantis sovietinių karių „drąsą ir sumanumą“. Aš noriai lankydavau kine: bent porą valandų negirdėdavau keiksmų ir ramiai galėdavau pamąstyti. Kartą, kinui dar nepasibaigus, į salę įskubėjo dvi kalinės ir pripuolusios prie manęs prašo kuo greičiau išeiti – svarbus reikalas. Man išėjus maldauja, kad aš palengva, neskubėdama eičiau į baraką. Kai mane viršininkė pamatys, bus tikra, kad kinas jau pasibaigė, nes ji žinanti mano sąžiningumą, ir jos išvengs nemalonus

bausmės, nes jų aiškinimams, kad jos buvo tikrai kinė ir kad kinas pasibaigė, viršininė netiki.

Štai netikėtai vėl mane iškviečia į operatyvinį skyrių. Maniau, gal vėl siuntinėlis ar laiškas. Labai nustebau, kai mane prakalbino gimtąja kalba. Atvyko Lietuvos saugumiečiai. Tikriausiai būrio viršininė skundėsi, kad aš neįsėjama mįslė ir jai vaidenosi, kad galiu iškrėsti kokią šunybę, juk aš šiame lageryje tik iš jų malonės, o ne pagal savo straipsnio reikalavimą. Taip spėjau, nes tiesos nežinau.

Gal turėjo įtakos ir Anglijos karalienės kreipimasis ir prašymas. Saugumiečiai manęs klausinėjo, ar pasitaisyčiau ir tapsiu lojali sovietų valdžiai, jeigu jie mane anksčiau išleis į laisvę. Aš atsakiau, kad gyvensiu taip, kaip gyvenau. Jie manęs daug netardė, nes, matyt, jau buvo viskas nuspręsta. Po šio pokalbio praėjus porai savaitių mane išleido laisvėn – lygtinai. Nuostabi data – vasario 16 d.!

Ši žinia manęs nenudžiugino. Nebuvo tokios praktikos, kad teistus už religiją ar nelojalumą sovietų valdžiai išleistų

neatlikus visos bausmės, tik tikrieji kriminalistai naudojami ta teise. Aš buvau pirmoji. Ne veltui kunigas Vladislavas pavadino mane buldozeriu, varančiu visur pirmąsias vagas. Vėliau tą praktiką ėmė taikyti net politiniams kaliniams. Ir vėl Jėzus pareikalavo iš manęs nuolankumo aukos. Juk dabar ne vienas galės pagaltuoti, kad aš pasirašiau bendradarbiauti su saugumu, todėl išleido laisvėn pirmą laiką. O tai skaudžiausia ir didžiausia auka. Tyliai nusilenkiau Viešpačiui – aš Tavo tarnaitė! (*Tėsinys*)

Parapijos žmonės

Kristaus Prisikėlimo parapijos vikaras kun. Julius Grigonis švenčia kunigystės 10-metį

Gerbiamas kunige Juliau, Jūs šimtmetį minite savo kunigystės 10-metį ir 55-ąjį gimtadienį. Ta proga nuoširdžiai sveikiname Jus ir kartu norėtume paprašyti, kad su laikraščio skaitytojais pasidalytumėte savo gyvenimo ir tikėjimo liudijimu.

Pradėkime nuo pradžių: kur gimėte, augote, mokėtės? Kokia buvo Jūsų tikėjimo kelionė?

Esu aukštaitis, gimiau 1961 m. balandžio 16 d. Ukmergės parapijoje, Varžų kaime. Mano tikėjimo kelionė prasidėjo, kai buvau nuvežtas pakrikštyti į Ukmergės Apaštalo Petro ir Povilo bažnyčią, esančią už 10 km nuo namų. Varžų kaimo mokyklėlėje man baigus pirmąją klasę, mūsų šeima persikėlė gyventi į Siesikų miestelį. Siesikų vidurinėje mokykloje baigiau 8 klases.

Mano tėveliai buvo praktikuojantys katalikai, ypač mama rūpinosi mūsų trijų vaikų religiniu auklėjimu, sekmadieniais kartu vesdavosi į bažnyčią. Siesikų bažnyčioje priėmiau Pirmąją Komuniją. Tikėjimas augo kartu su metais. Mokykloje tais laikais iš tikinčiųjų pasišaipydavo ir mokytojai, ir jų skatinami vaikai. Dievo malonė palaikė mano tėvų tvirtus religinius įsitikinimus, moralę, kuriuos jie diegė savo vaikams. Jų gyvenime atsispindėjo atsakomybė prieš Dievą, gyveno, kuo tikėjo, nebuvo veidmainystės, neslėpė savo įsitikinimų.

Iš namų išėjau anksti: – baigęs 8 klases įstoju į Kauno Mičiurino žemės ūkio technikumą. Matyt, Dievo valia pasirinkau bitininkystę, nes anksčiau apie tai net negalvočiau. Technikume sutikau keletą vienminčių draugų, su kuriais atvirai pasikalbėdavome apie tikėjimą, eidavome kartu į Katedrą melstis. Mane, jauną bernioką, tuomet labai žavėjo klierikų seminaristų „kariuomenė“, kurią su kažkokiu nenusakomu jauduliu širdyje akimis lydėdavau žygiuojančią Kauno Katedron į šv. Mišias. Technikume mokiausi gerai ir dėstytojų buvau raginamas toliau studijuoti Žemės ūkio akademijoje. Tačiau baigęs mokslus nutariau grįžti namo, nes norėjau padėti tėvams ir pradėti savarankišką gyvenimą. Dirbau bitininkystės ūkiuose, pamažu pradėjau kurti ir savo bityną. Bitininko darbas man labai patiko ir tiko mano prigimčiai, nes mėgstu gamtą, tylą.

Jūs tapote kunigu būdamas brandaus amžiaus, kaip Viešpats Jus pašaukė į tarnystę?

Viešpats labai kantrus: Jis visą laiką šaukė mane į savo „bityną“, ilgai brandindamas. Nors bitininko darbas tais sovietiniais laikais man buvo tikra Dievo dovana, dažnai pasvarstydavau apie savo gyvenimo prasmę, jčiau, kad iki galo savęs negaliu realizuoti. Šeimos man nebuvo Dievo duota, o savo gyvenime sutikau nepaprastai daug gerų žmonių, mokytojų, ir jčiau, kad turiu ir aš žmonėms atiduoti gerumą, meilę.

Siesikuose lankiau bažnyčią. Ten bendravau su nuostabiu kun. Algirdu Mociumi bei kitais tarnaujančiais jaunais, entuziazmu trykstančiais kunigais, kurie mane vis „kvietė“ į savo luomą. Draugystė su kun. Gintautu Kabašinsku padėjo man galutinai apsispręsti ir priimti sprendimą. 2000 m., Didžiojo Krikščionybės Jubiliejaus metais, kun. Gintautas parašė rekomendaciją ir pats palydėjo mane į seminariją. Visą naktį prieš kelionę negalėjau užmigti, meldžiausi, prašiau patarimo: „Jei, Dieve, duotum man gerą regėjimą, tikras būčiau dėl pasiryžimo tarnauti“ ir išgirdau atsakymą: „Atiduok savo širdį, ir su tavo galimybėmis aš tave vesiu.“

Kunigų seminarijos rektorius vyskupas Rimantas Norvila mano nuogaštavimu taip pat apramino. Nors atotrūkis tarp mokslų buvo nemažas, bet Dievo pagalba ir gyvenimo patirties kraitis, pareiginumas, mano nuostabai ir džiaugsmui, padėjo įveikti visus sunkumus, net kartais nustebindavau daug jaunesnius kursiokus. Vyresnis amžius irgi nebuvo didelė kliūtis, galbūt net padėjo greičiau rasti bendrą kalbą su studentais bei seminaristais, juos geriau suprasti, patarti ar padėti. Matyt, dėl tos priežasties seminarijoje trejus metus buvau formarijumi – pirmojo kurso klierikų globėju.

Dievas mums visiems yra numatęs ne tik misiją šioje žemėje, bet ir davė talentų jai vykdyti. Koks Jūsų talentas? Ką Jums reiškia būti kunigu? Ar turite kunigo idealą, kuris Jus įkvėpia?

Talentus Dievas dalija, kaip nori, ir juos geriausiai pastebi įvertina kiti. Aš turiu gal daugiau negabumų negu talentų.

Mano pašaukimui didžiausią poveikį padarė garbusis kunigas patriotas Algirdas

Mocius, su kuriuo Siesikuose daug bendravome, kalbėjomės žmogaus ir tautos egzistencinėmis temomis. Jo gyvenimas Evangelijos tiesomis, jo auka, ištikimybė Dievui ir Tėvynei, atvirumas, kuklumas, tikrumas man tapo tikro kunigo idealu. Anot kun. Roberto Grigo, tokie kunigai kaip Algirdas Mocius ikūnijo už savuosius kentėti pasirengusio Kristaus veidą mūsų tautoje ir Bažnyčioje.

Ar esate laimingas žmogus? Be kunigystės, kas gyvenime Jums suteikia džiaugsmo pilnatvę, sušildo širdį, nuramina?

Žmogus yra laimingas, kai turi gyvenimo šviesos ir vilties. Esu laimingas, kad būdamas kunigu galiu skelbti Gerąją Naująją, parodyti kelią žmogui, ieškančiam gyvenime atramos. Esu laimingas, kad dar spėjau nudžiuginti savo mamą: ji mirė, žinodama, jog netrukus priimsiu kunigo šventimus. Esu laimingas, kai būnu gamtoje, kurią, kaip kaimo vaikas, labai myliu, joje pailsiu ir pasisemiu jėgų.

Nuolatiniams Kristaus Prisikėlimo parapijiečiams esate gerai pažįstamas ir gerbiamas kunigas: 2006 m. mūsų parapija tapo pirmoji Jūsų kunigiškos tarnystės istorijoje, čia išbuvotė vikaru trejus metus, o nuo 2015 m. gegužės vėl pas mus. Kokius pokyčius sugrįžęs į parapiją pastebėjote, būdamas įvairių parapijos institucijų dvasios vadovu? Ką palinkėtumėte, kad šie jubiliejiniai Gailestingumo metai taptų įsimintini mums visiems?

Baigęs seminariją, gavau paskyrimą į Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčią. Buvau šokiruotas, kad tai per daug geras paskyrimas, esu nevertas, nesugebėsiu gerai atlikti pareigų tokioje didelėje parapijoje. Tačiau buvau labai nuoširdžiai klebono

Atkelta iš 3 p.

sutiktas, priimtas žmonių, pamilau jus bei Žaliakalnį. Todėl po trejų metų jau buvo sunku palikti parapiją, gavus paskyrimą į Šilainius. Ir štai vėl esu su jumis. Jūs esate gyva parapija, veikli, pastebėjau, kad mylite ir branginate savo kunigus, o mes esame laimingi jums tarnaudami.

Mano nuomone, jūs Žaliakalnio parapija, išsiskiria žmonių tikėjimo paveldu, kurio kraitį perduoda per kartas. Linkiu tą tikėjimo malonės dovaną branginti, išlaikyti ir ja visada gyventi.

Popiežius Pranciškus pakvietė Bažnyčią iš naujo apmąstyti ir ypatingai išgyventi gailestingumo slėpinį, kuris yra mūsų išganymo sąlyga. Dievas dosnus

gailestingumo, kurį kiekvienas esame patyrę savo gyvenime, todėl ir patys turime stengtis būti gailestingi kaip Tėvas, gailestingumo darbais kūnui ir dvasiai liudyti paguodžiančią, atleidžiančią, viltį suteikiančią Dievo meilę.

Dėkojame už pokalbį, linkime ilgos bei vaisingos tarnystės daiginant, auginant ir puoselėjant Kristaus vynuogyną.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Parapijos Caritas koordinatė Jūratė Matikoviėnė

Kristaus Prisikėlimo parapijos CARITAS veikla 2015 metais

Parapijos *Caritas* veikla vykdoma remiantis Katalikų Bažnyčios socialinių mokymų ir humanistinėmis nuostatomis. Vykdamas veiklą laikomasi tolerancijos, veiklios artimo meilės vertybėmis, pagarbos žmogaus orumui ir nesmerkiančio požiūrio. Veikla grįsta savanoriško darbo principais.

Caritas narių skaičius: 12 darbuotojų, 25 savanoriai (akcijų metu dalyvavo 150 savanorių). Dvasios vadovas – klebonas mons. Vytautas Grigaravičius.

2015 metais parapijos *Caritas* veiklos kryptys buvo šios:

- Pagalba namuose sergantiems ir neįgaliesiems asmenims buvo teikiama penkis kartus per savaitę darbo dienomis nuo 9 iki 17 valandos per Pagalbos namuose tarnybą (Aukštaičių g. 6);

- vargstančiųjų maitinimas (Sriubos valgykloje, Partizanų g. 5);

- psichosocialinės pagalbos teikimas Parapijos socialinės pagalbos centre (Aukštaičių g. 6).

Kiekvieną mėnesį, išskyrus vasaros mėnesius, buvo organizuojami komandos susirinkimai, kuriuose buvo aptariami veikloje patiriami džiaugsmas ir sunkumai, pasisemiama dvasinių jėgų. Šv. Velykų ir šv. Kalėdų proga savanoriams už aktyvią veiklą įteiktos padėkos dovanos.

Kiekvieną pirmadienį, trečiadienį ir penktadienį iš *Caritas* sriubos valgyklos, esančios Partizanų g. 5, išvežiojamas maistas (sriuba ir antrasis patiekalas) penkiems sunkiai vaikstantiems parapijiečiams.

Tris kartus per metus parapijos *Caritas* organizavo maisto produktų rinkimo akcijas vargstantiems parapijos gyventojams paremti. Iš viso surinkta ir išdalyta 1568 kg. maisto produktų, kurių vertė 2426 eurų.

Iki birželio mėnesio kiekvieną antradienį iš žmonių buvo renkama labdara, kuri trečiadieniais būdavo išdalijama nepasiturintiems parapijos gyventojams. Po vasaros nuspręsta, kad labdara artimiausiu metu nebus priimama dėl patalpų rekonstrukcijos. Likusi parama yra dalijama pavieniems asmenims, kurie kreipiasi pagalbos į parapijos *Caritas*. Iki birželio mėnesio ir po jo buvo surinkta 200 kg paramos, išdalyta 200 kg. Parama suteikta 38 asmenims.

2015 m. parapijos *Caritas* organizavo 2 mugės – tradicinę Verbų mugę ir pirmą kartą per parapijos atilaidus rugsėjo mėn. vykusią mugę. Jos vyksta Prisikėlimo bazilikoje šventoriuje. Mugės metu po šv. Mišių parapijiečiai vaišinami arbata, kviečiami už auką įsigyti parapijos *Caritas* savanorių pagamintų suvenyrų. Mugės metu surinktos aukos skiriamos parapijos *Caritas* veikloms, vargstantiems šelpti, mokymams organizuoti.

2015 spalio mėn. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje prasidėjo mokymų programa „Gailestingai veik“, skirta Šventiesiems Gailestingumo metams. Mokymų tikslas – aktyvinti Kauno I dekanato parapijų bendruomenes ir paruošti grupes aktyvių, veikti pasirengusių parapijos savanorių, padedančių seniems

ir sergantiems asmenims namuose. Mokymuose nuolat dalyvauja apie 70 asmenų.

2015 m. gruodžio 17 d. vyko „Praktinio gerumo diena“, kurios metu savanoriai kartu su darbuotojais vyko pas Kauno m. I dekanato teritorijoje gyvenančius vienišus, sergančius, neįgalius žmones padėti pasiruošti šventėms, sutvarkyti namus. Akcijoje dalyvavo 146 savanoriai, pagalba suteikta 60 asmenų.

Gruodžio mėnesį prieš šv. Kalėdas akcijos „Gerumas mus vienija“ metu 22 parapijos *Caritas* savanoriai dalijo žvakutes ir kvietė aukoti Mažojoje Prisikėlimo bažnyčioje, Prisikėlimo bazilikoje, parapijos teritorijoje esančiose mokyklose bei Žaliakalnio IKI parduotuvėje. „Gerumas mus vienija“ akcijos metu mūsų parapijoje buvo surinkta 1845 eurais, kurie buvo skirti *Caritas* sriubos valgyklai.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222
El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;
redakcijos nariai: Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis